

Sygn. akt V CZ 55/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W. Ż.
przeciwko B. W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2018 r.,
zażalenia pozwanej na wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w B., w sprawie z powództwa W. Ż. przeciwko B. W. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 17 sierpnia 2017 r., zmienił zaskarżony wyrok, między innymi (pkt II) uchylając wyrok Sądu Rejonowego co do pktu 1 w zakresie kwoty 8 582,80 złotych i przekazał sprawę w tym zakresie do rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, właściwego do ponownego rozpoznania sprawy w przedmiocie podziału majątku wspólnego stron. Sąd Okręgowy uznał, że wymieniona kwota powinna zostać rozliczona w postępowaniu o podział majątku wspólnego.

W zażaleniu na wymieniony wyrok Sądu Okręgowego w części odnoszącej się do pkt II pozwana zarzuciła temu Sądowi naruszenie art. 321 § 1 i art. 386 § 4 k.p.c. przez niezasadne uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zakresie kwoty 8 582,80 złotych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z tego względu, że zdaniem skarżącej żądanie zapłaty wymienionej kwoty nie było objęte żądaniem pozwu, rozszerzonym i sprecyzowanym w pismach procesowych powoda z 19 maja i 8 grudnia 2014 r. Skarżąca wniosła o uchylenie pkt II wyroku Sądu Okręgowego, ewentualnie po jego uchyleniu przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W odpowiedzi powód wniósł o odrzucenie zażalenia, ewentualnie o jego oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawą zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części zażaleniem jest art. 386 § 4 k.p.c., a więc nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji lub potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., I CZ 33/13, nie publ. wraz z powołanym w nim orzecnictwem oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., IV CZ 84/13, nie publ.). W zażaleniu wskazano na brak spełnienia przesłanek z wymienionego przepisu, ale zaakcentowano zarzut orzeczenia ponad żądanie pozwu oraz ponad żądanie wskazane w piśmie powoda, rozszerzające żądanie pozwu w odniesieniu do pożyczki uzyskanej przez powoda w Sądzie Apelacyjnym w (...) w kwietniu 2001 r.

Kwestia podniesiona w zażaleniu nie podlega, jak z samego zażalenia wynika, zaskarżeniu w postaci zażalenia od wyroku na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., podlega natomiast zaskarżeniu w postępowaniu kasacyjnym. Jest to związane z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., nawiązującym do art. 394¹ § 1 k.p.c., to znaczy, że zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W postanowieniu Sądu Najwyższego z 8 maja 2013 r., I CZ 26/2013 (nie publ.) przyjęto, że rozpoznając zażalenie wniesione na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c., Sąd Najwyższy musi abstrahować od argumentów dotyczących

istoty sprawy, nawet jeśli byłyby trafne, a należy się skupić na okolicznościach zawartych w uzasadnieniu tego zażalenia, mających przekonać o naruszeniu art. 386 § 4 k.p.c. Tylko spełnienie lub niespełnienie przesłanek określonych w tym przepisie ma znaczenie w postępowaniu wywołanym wniesionym zażaleniem. W postanowieniu Sądu Najwyższego z 10 maja 2013 r., I CZ 37/2013 (nie publ.) podkreślono, że w zażaleniu na wyrok sądu drugiej instancji (art. 386 § 4 k.p.c.) nie jest dopuszczalne podnoszenie zarzutów naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które mogą być wskazane tylko w skardze kasacyjnej.

Przyznać należy słuszność twierdzeniu, że w rozpoznawanej sprawie chodzi o uchylenie kasatoryjne. Tymczasem wyrok Sądu pierwszej instancji został uchylony i sprawa przekazana innemu sądowi niż Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie, a Sądowi rozpoznającemu sprawę o podział małżeńskiego majątku wspólnego. Wynika to z zasady przyjętej w przepisach postępowania cywilnego, zwłaszcza dotyczy to art. 618 § 1 k.p.c. i obowiązku kompleksowego rozstrzygnięcia w postępowaniu o zniesienie współwłasności rzeczy sporów związanych z przedmiotem współwłasności, prawa własności i wzajemnych roszczeń współwłaścicieli (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2015 r., I CSK 675/14, nie publ.).

Z tego wynika, że zażalenie pozwanej w zaskarżonym zakresie jest niedopuszczalne i przez niespełnienie warunków prawnych określonych w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. podlega odrzuceniu.

jw